

kron. Med vojno pa se je ta cena skoro podvojila. Danes pa pridobivajo radij tudi v drugih deželah, n. pr. v Ameriki in na Španskem in zato je cena danes nekoliko manjša. Stane en gram še navzlic temu nad 1 milijon dinarjev.

Da dobijo 1 gram radija, morajo predelati pol milijona kilogramov rude, potem skoro prav toliko kemikalij, 1000 ton premoga in 10.000 ton kemično čiste (prekuhane) vode. Za izvršitev tega procesa je potrebno 150 delavcev.

Na Francoskem imajo 8 gramov radija, na Angleškem pa 42. Švedi ga imajo 12 gramov, v mestu Monakovem pa ga imajo pol grama in tudi naša država ga je dobila pred nekaj leti par gramov.

V najnovejšem času so odkrili tudi v Afriki obširna ležišča rude, iz katere dobivajo radij. Velike trgovske družbe, ki imajo vso rudo v svoji posesti, pa nočejo, da bi cena tej snovi padla, in zato zadržujejo produkcijo kolikor morejo. Tako je radij še danes najdražja snov na svetu.

Kresnice.

Aj kresnice — zlate lučke
v travi se užigajo,
kakor bajni zlati cveti
v tiho noč se dvigajo.

Aj kresnice — misli moje,
kam vas nesejo peroti?
Ali v temno noč brezzvezdno,
ali jasnim dnevom naproti? ...

† Francè Zbašnik.

Kozličkov nauk.

P mlad je bila že daleč. Vroče solncece je dajalo še zadnjo moč žitnim klasom, da dozore. Tistega večera se je odpravljal bradati kozliček na izprehod, da obiše znance.

Pod gozdom zagleda goske. Lepo v vrsti se zibljejo, druga za drugo, in čebļajo med seboj. Ko pride bradati kozliček do njih, sname klobuček in napravi najlepši poklon: »Kam pa vé, goske, mek, mek?« Goske sklonijo glave in zavozijo v travo na bregu, ne rečejo pa ne: Dober dan. Kaj še, da bi soseda vprašale: Kam pa?

Kozliček si gladi svojo bradico. Modro stoji in misli: Če eden pokima za dober dan, mora drugi tudi vsaj pokimati. Domišljavke, le počakajte, vas že naučim!

Trk! — Joj, so se goske ustrašile! Kar zagagale so od strahu in groze. Kozliček — hup — se je zakadil med nje in dajal z rogovi in nogami nauke na vse strani.

Če gredo zdaj kdaj goske v svoji vrsti pa srečajo kozlička z brado, že od daleč nežno kimajo in prijateljsko pozdravljajo: »Kozliček naš, dober dan! Kako se imaš?« Pa si misli zdaj bradati kozliček: »Naučil sem vas dostojnosti, goske neumne, kaj?! Saj ga ni pod božjim solncem, da bi mu moji rogovi vsega ne utepli v glavo, če je še tako malo soli v njej.«

Lida Vedralova.